

manden, en af Amtmanden og to af Lagthinget udnævnte Medlemmer. Fra denne Ret kan der appelleres til en overordnet Instants, som bestaaer af Amtmanden og to af Lagthinget udnævnte Mænd. Her er nu den nye Instants foreslaaet at skulle bestaae af Sorensskriveren og 4 af Amtmanden, altsaa ikke af Lagthinget udnævnte Mænd. Jeg troer derfor, at man med Føje kan sige, at der i Anordningen bestemmes Oprettelsen af en ny Domstol. Der er tillige en Bestemmelse om, at de lovbundne Regler for Vidneforsælen skulle forandres, og der er endelig ogsaa en Bestemmelse, hvorefter alle ældre i Strid med Anordningen værende Bestemmelser skulle hæves. Hvorledes man nu end betragter Sagen, troer jeg dog ikke, det gaaer an, saaledes uden Videre at overlade til Lagthinget, eller rettere sagt til Hs. Majestæt Kongens Regjering i Forbindelse med Lagthinget, ved Anordning at give alle disse Bestemmelser. Iøvrigt maa jeg tilstaae, at jeg ikke har den mindste Forstand paa Sagens Realitet; men med Hensyn til den kan man ganske vist berolige sig ved, at det Resultat, der nu foreligger, er Udbyttet af meget langvarige Forhandlinger, der toge deres Begyndelse i 1838, foreløbig bleve stillede i Bero i 1856 og nu igjen ere satte i Bevægelse. Det er derfor kun min Hensigt med disse Ytringer at henlede de ærede Medlemmers Opmærksomhed paa, hvorvidt det vil kunne være rigtigt at lade denne Lov passere paa samme Maade som andre særskilte Love, og jeg skal, naar Sagen kommer saa vidt, maastee tillade mig at foreslaae, at der bliver nedsat et Udvalg til Sagens Behandling.

Krieger: Jeg troer ogsaa, det vil være rigtigt ibetmindste at foretage nogle Forandringer i Lovforslaget, saaledes som det foreligger. Jeg skal ikke i dette Dieblik gaae nærmere ind paa det Punkt, der allerede er berørt af et æret Medlem, med Hensyn til Danneisen af saakaldte extraordinaire Retter. Jeg troer, det vilde være fuldkommen overensstemmende med den Fremgangsmaade, der er fulgt i Lovene af 1857, at disse Spørgsmaal fik en legislativ Ordning, at de ikke bleve studte ud til Afgjørelse af Anordningsvei. Det er ganske

vist, at der i Grundloven af 1857 er givet en Bemyndigelse, og det en temmelig udtraakt, til at visse Forhold kunne ordnes ved Anordning; men naar man i det Hele undersøger de forskellige særskilte Love fra 1857, saa troer jeg, man vil finde, at der i denne Lov er skudt vel Meget ud. Hvad jeg derimod vil fremhæve, er, om dog ikke i ethvert Tilfælde Affattelsen baade af Lovens §§ 1 og 2 maatte være noget mere bestemt. For det Første troer jeg ikke, man pleier at bruge et saadant Udtryk: „Efter Lagthingets Indstilling bli ver ved Kongelig Anordning at foreskrive de Bestemmelser o. s. v.“ Denne Sætning er nu for det Første ikke stilistisk smuk, dog, det skal jeg ikke lægge videre Vægt paa; men det, jeg vil fremhæve, er, at det ikke er en Forpligtelse, der skal paalægges den Kongelige Anordningsmyndighed. I alle lignende Tilfælde, hvor en sli g Bemyndigelse er givet, er den traadt frem som en bestemt Myndighed, hvad enten man har sagt: at Regjeringen bemyndiges, eller man har sagt det „kan“ stee ved Anordning; men i dette Ord „bliver“ ligger der en Forpligtelse, som det aabenbart ikke har været Mening en at paalægge den Kongelige Anordningsmyndighed. Dernæst forekommer det mig ogsaa, at det gaaer for vidt, naar der er sagt, at der kan fastsættes „Straf“ for Overtrædelse af de givne Forskrifter. Naturligvis veed man meget godt, at det ikke vilde falde Lagthinget eller Regjeringen ind at fastsætte meget haarde Straffe derfor; men hvorfor vil man da ikke udtrykke Begrænsningen bestemt? I Loven af 29de December 1857, der iøvrigt paabe raabes i Motiverne til dette Lovforslag, hedder det: „Justitsministeren skal være bemyndiget til, efter Lagthingets Indstilling, at foreskrive de Bestemmelser, som herefter skulle gjælde om Grundfangsten paa bemeldte Der. Overtrædelse af de, i Kraft af den Justitsministeren saaledes indrømmede Bemyndigelse, givne Forskrifter blive, forsaavidt der ikke i denne Lov er fastsat større Straf, at anses med Vøder, hvis Størrelse det ligeledes overlades til Justitsministeren, efter Lagthingets Indstilling, nærmere at bestemme.“ Her er der altsaa sat en Grænsse for de Straffe, som saaledes ved Anordning kunne fastsættes. Dernæst troer